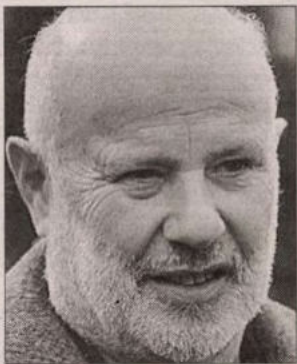


Elhunyt Eörsi István

Tegnap hajnalban meghalt **Eörsi István** Kossuth- és József Attila-díjas író, költő, műfordító, dramaturg, a marxista filozófia híve, majd a demokratikus ellenzék kiemelkedő személyisége. Az elhunytat több párt és kormánytag is méltatta. – Magyarország ma szegényebb lett. Meghalt **Eörsi István**, aki kemény kritikusa volt mindenféle hatalomnak, elszánt ellenfele mindenféle igazságtalanságnak, és őszinte híve, igaz védelmezője a demokráciának – fogalmazott *Gyurcsány Ferenc* kormányfő közleményében. Az SZDSZ sajtóirodája pedig azt írta: „**Eörsi** a kortárs magyar liberalizmus lelkiismerete volt, önmagunkat, hibáinkat tagadó belső jobbik énünk.” – Búcsúzunk egykori párttársunktól, attól az embertől, aki nélkül az SZDSZ sohasem alakulhatott volna meg, és aki nélkül sohasem lehetett volna az, ami – tették hozzá. – **Eörsi István** személyében az ország egyszerre veszített el egy kiváló író, művészből és a magyar politikai élet egyik legkiemelkedőbb alakját – állapította meg az MSZP sajtóirodája.

– **Eörsi István** nagy művész, nagy egyéniség módjára volt szabálytalan ember. Ezért látott meg olyasmit, amit más nem – írta *Bozóki András* kulturális miniszter közleményében.



[ELHUNYT...] FOLYTATÁS A 2. OLDALON >

Elhunyt Eörsi István

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL >

Eörsi István 1931. június 16-án, Budapesten született. 1953-ban szerzett magyartanári diplomát az ELTE-n. Egy ideig tanított, majd a Szabad Ifjúság című lap munkatársa, 1956-tól **Lukács Györgynél** volt aspirantúrán. Újságíróként vett

részt a forradalomban, tevékenységéért decemberben letartóztatták, és nyolc év börtönre ítélték, amnesztiával szabadult. Részt vett a demokratikus ellenzék munkájában, később az SZDSZ tagja, a Magyar Narancs főmunkatársa lett. A pártból tavaly nyáron kilépett.

*Amíg élt, túl sok jó szót nem kapott tőlünk, miként ő sem kényeztetett el minket, ezért most álszentség lenne könnyes, bús búcsúztatót írni. A halál elsimítja az ellentéteket, de nem teszi a helyére az értékeket, s nem szolgáltat igazságot. Felesleges szépítgetni a valóságot: **Eörsi István** nem szeretett minket, s mi sem kedveltük őt. Pedig sok minden amellett szól, hogy ez a viszony másként is alakulhatott volna. 1956-os áldozatvállalása, a demokratikus ellenzékben kivívott tekintélye, moralista következetessége alapján akár barátok, harcostársak, bizonyos elvi különbségeket toleráló, de a közös célt mégis megtaláló és szem előtt tartó együttműködők is lehettünk volna. Ám azt tapasztaltuk, hogy **Eörsi** előítéletein, irracionális szorongásain keresztül ítélte meg minket, embertelenséget, lappangó antiszemitizmust, az elnyomottak kiszolgáltatottságát növelő hátsó szándékokat keresett és vélt felfedezni a jobb-oldal minden megnyilvánulásában. Amíg élt, lett volna valami halvány reménye a megbékélésnek, bár igazság szerint egyik fél sem kereste. Lehet, megrögzött ateistaként búcsúszavainkat is visszautasítaná, de hitünk szerint nem tehetünk mást, mint kívánjuk: a teremtő, fenntartó és ítélkező Isten adjon neki békét és nyugalmat.*